

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940062560/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

de mig tilsyneladende ingen Opmærksomhed, men et Sideblik, som af og til traf mig, viste at hun ikke var slet saa fraværende, som det lod. Forpagteren var i den øiensynligste Angst for at jeg skulde paadrage mig Præstens Unaade, og kanske vække Borgerkrig mellem de to Familier, der hidtil have levet i venskabelig Forstaaelse. De bedende Øiekast, han sendte over til mig, maatte imidlertid tilbage med uforrettet Sag. Det gjorde mig mere ondt for hans Kone, der sad med stille Resignation, og formodentlig tænkte paa Middagsmaden eller et andet vigtigt husligt Anliggende. Da jeg holdt op, strakte Frøken Sonne sig, som En der vaagner op af en dyb Søvn, skjød hastigt og med meget Rabalder Stolen tilbage, og gik sin Vei. Præsten sagde alvorligt: «Idet jeg fuldkomment anerkjender Frøken Raphaels udmærkede Talegaver, gjør det mig dobbelt ondt, at de blive misbrugte til at forsvare saa slet en Sag. Jo større de Evner ere, som misbruges, jo større er Ansvaret.» Jeg skjenkede ham den Fornøielse at beholde det sidste Ord, da jeg var træt af at disputere, og længtes efter at komme hjem.

Det er nu blevet mørkt, og jeg trænger til at hvile mine Fingre, og røre mine Fødder, ved at gaae min sædvanlige Mørkningstour op og ned ad Gulvet. Jeg er alene hjemme, da jeg paa Grund af Hovedpine har afslaaet at tage med i Selskab. Du skal ellers ikke være bekymret over mit Ildebefindende; det er en meget beqvem Hovedpine, som kommer, naar jeg meget nødig vil ud, og forsvinder, saasnart Vognen er kjørt bort med de Andre.

Jeg blev før behagelig overrasket ved et Besøg af Frøken Carlsen, som ingen Utilfredshed viste ved kun at træffe mig hjemme. Hendes Selskab har noget besynderligt Tiltrækkende for mig, og dog er jeg glad ved at jeg ikke lever daglig sammen med hende. Saalænge hun er tilstede, øver hun et Slags Herredømme over mig, uden at forandre mine Anskuelse. Jeg bliver kun afvæbnet for Øieblikket, uden at tabe Troen til at den Sag, jeg strider for, er den gode Sag, og saasnart hun er borte, har jeg Mod, Argumenter og Selvtillid igjen. Jeg troer, det er den Ligevægt, som udtaler sig i hele hendes Væsen, (for ikke at tale om hendes uddannede Aandsevner), der giver hende en saadan Overlegenhed ligeoverfor min urolige Natur. Hun er saa fuldendt; hendes hele Væsen er et sandt Udtryk af hendes Characteres skjønnede Enhed. Vi talte meget sammen, men jeg kan ikke

gængive hendes Ord; skrevne af mig vilde de blive et tomt Omrids, hvori Aanden manglede. Hun læste hvad jeg idag har skrevet til Dig, og gav tildeels Stor Ret. »De er selv paa en Afvei« sagde hun: »men noget bliver sjældent godt, uden at det har været galt først. De selv, Clara, er den skønne Idée, der, som De siger, gennem Vildfarelser skal kjæmpe sig frem til Maalet. Ja, seent eller tidligt vil De vende Dem til ham, som sagde: Jeg er Veien, og Opstandelsen, og Livet. – De er nu i en Overgangsperiode, som enhver maa gennemgaae, før han kommer til Sandhedens Erkjendelse. Det ligger ikke i Deres Character, at lade sig nøie med det Næstbedste, naar De faaer Øie for det Bedste. De sagde jo selv forleden, at De heller vilde være den Mindste blandt de Store, end den Største blandt de Smaa. Nu vell! Alle store Aander, Philosopher og Digtere, kunne have deres Værd, men den Mindste i Himmeriges Rige, den Enfoldigste, som troer paa Christus, er større end Disse.« – Her taug hun, og saae iveiret med et Blik, som jeg aldrig skal glemme, saa lysende var det. Det talte kraftigere til mit Hjerte, end alle Præstens Formaning til Omvendelse, og Trudsel om evig Fordømmelse o.s.v. – Troer De da ikke, man kan komme til Gud, uden bitter Anger og Sønderknuselse? spurgte jeg, beklemt om Hjertet. »Nei, visselig ikke,« svarede hun: »Hvo der ikke har følt den menneskelige Aands Afmagt, kan ikke være modtagelig for den hellig Aands Kraft. Men frygt ikke for denne Sønderknuselse! Den er mere værd, end alt hvad De nu stræber efter og beundrer.«

Da hun var borte, varede det noget, inden jeg fik rede paa mig selv. Bestandig stod hendes klare Blik for mig; jeg anede deri et nyt Lys, men det forekom mig fortærende, just ved sin ufattelige Størhed. Jeg syntes, jeg maatte blive grænseløs ulykkelig, hvis hele min Stræben førte til, at jeg maatte erkjende den menneskelige Aands Afmagt; det vilde for mig være Tilintetgjørelse. Skulde da Synden virkelig være en Ulykke? Ak, jeg maa da være gruelig vildledt, thi jeg føler kun min selvstændige Tilværelse i denne Modsetning af Godt og Ondt i min Natur, i denne Kamp, hvori jeg føler mine Kræfter voxe, og min Bevidsthed klares og luttres. – Efterhaanden kom der Ro i mit Sind. Jeg fatter ikke Christendommen, tænkte jeg. Hvorfor skulde jeg med Magt ville trænge derind, hvor kun Bebudelsens Engel kan føre os? Gud taler jo til mig ved alt Skjønt